

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a JUDr. Aleny Hocké v právní věci **žalobce: T.N.V.**, nar. ..., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, v České republice bytem ..., *zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Praha 1, Opletalova 25*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 3. 2017, čj. MV-16045-6/SO-2017,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 9. 3. 2017, čj. MV-16045-6/SO-2017, se z r u š u j e a věc se v r a c í žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 16.342,-Kč, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobce Mgr. Petra Václavka, advokáta.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 9.3.2017, čj. MV-16045-6/SO-2017 (*dále jen „napadené rozhodnutí“*), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (*dále jen „prvostupňový správní orgán“*), ze dne 21.11.2016, čj. OAM-744-50/PP-2016 (*dále jen „prvostupňové rozhodnutí“*), jímž byla podle § 87e odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb.,

o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (*dále jen „ZPC“ nebo „zákon o pobytu cizinců“*) zamítnuta žádost žalobce o povolení k přechodnému pobytu jako rodinný příslušník občana Evropské unie uvedený v § 15a ZPC.

II. Důvody žaloby

Žalobce nesouhlasil s argumentací žalované v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaná nesprávným a konkrétní situaci žalobce nepřiléhavým způsobem aplikovala zákonná ustanovení a dopustila se zásadních chyb v aplikaci a výkladu právních norem. Z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů vyplývá, že byla žádost o povolení k přechodnému pobytu zamítnuta z toho důvodu, že žalobce není rodinným příslušníkem občana Evropské unie uvedeným v § 15a ZPC, neboť jeho vztah s bývalou manželkou není možné považovat za trvalý partnerský vztah ve smyslu § 15a odst. 2 písm. b) ZPC.

Žalobce se domáhal vydání povolení k trvalému pobytu (*správně k přechodnému pobytu – poznámka soudu*) za účelem sloučení s občankou České republiky, svou bývalou manželkou paní Z. (*dále jen „bývalá manželka žalobce“*) ve smyslu § 15a odst. 2 písm. b) ZPC. Pro rozhodnutí o jeho žádosti tedy bylo klíčové posoudit, zda (i) mezi žalobcem a jeho bývalou manželkou existuje trvalý partnerský vztah, který není manželstvím, při zohlednění zejména povahy vztahu, jeho pevnosti a intenzity a (ii) zda spolu zároveň žijí ve společné domácnosti.

Právní zástupce žalobce především namítal, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, a to jak pro nedostatek důvodů, tak pro nesrozumitelnost. Z napadeného rozhodnutí není zřejmé, z jakého důvodu má správní orgán za to, že žalobce není vůči paní Z. v poměru uvedeném v § 15a odst. 2 písm. b) ZPC a o jaké podklady a důkazy tyto své úvahy opírá.

Ad a) právní zástupce uváděl, že žalovaná na straně 4 napadeného rozhodnutí uvádí: *„Komise se seznámila s obsahem správního spisu, a to zejména s výsledkem odvolatele a jeho bývalé manželky paní Z., z nichž vyplynulo, že společnou domácnost na území nevedou. Odvolatel je na adrese bývalé manželky hlášený k pobytu a zdržuje se tam jen o víkendech, přes týden pobývá u kamaráda. Náklady na bydlení hradí paní Z., která ve svém vyjádření k odvolání uvedla, že jejich vztah nevykazuje atributy partnerského soužití, resp. rodinné domácnosti.“* Žalovaná dále nerozvádí své úvahy o tom, k jakému závěru ho uvedené vedlo, zda spatřuje překážku kladného vyřízení žádosti v tom, že žalobce u své bývalé manželky nepobývá vůbec, nebo zda je pobývání u ní pouze o víkend pro kladné vyřízení žádosti málo, nebo zda se kvalitou a kvantitou jejich společného bydlení vůbec nezabýval, a překážku spatřuje v tom, že dle údajného vyjádření bývalé manželky žalobce „jejich vztah nevykazuje atributy partnerského soužití, resp. rodinné domácnosti.“

Právní zástupce žalobce proto namítal rozpor napadeného rozhodnutí s § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „správní řád“*) a uváděl, že žalovaná citovala vyjádření bývalé manželky žalobce účelově zkrácené, a zasadila ho do kontextu zcela opačného významu, než jaký zamýšlela bývalá manželka žalobce. Plný text citace této části vyjádření bývalé manželky žalobce zní: *„Nerozporuji*

důvody uvedené v rozhodnutí ... a ačkoliv náš vztah nevykazuje atributy partnerského soužití, resp. „rodinné domácnosti“ dle §§ 687-699, mám za to, že by se mělo přihlídnout i k jiným okolnostem.“ Je evidentní, že odkazovala na příslušná ustanovení zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve kterých je obsažena úprava práv a povinností manželů. Vzhledem k tomu, že byli žalobce a jeho manželka rozvedeni před velmi dlouhou dobou, je nutno vykládat vyjádření bývalé manželky žalobce tak, že jejich společné soužití a práva a povinnosti ohledně rodinné domácnosti není možné podřídít speciální úpravě občanského zákoníku určené pro soužití manželské, ale řídí se obecnými ustanoveními občanského zákoníku. V žádném případě však není možné z tohoto vyjádření vyvozovat závěr, že spolu nebydlí, nebo že nežijí ve společné domácnosti.

V jiné části svého vyjádření bývalá manželka žalobce naopak brojí proti závěrům správního orgánu o tom, že s žalobcem nebydlí ve společné domácnosti, když uvádí: *„V rozhodnutí je dále uvedeno, že bývalý manžel nebyl zastižen ve společné domácnosti při náhodných pobytových kontrolách ve dnech 8.2.2016, 13.2.2016 a 14.2.2016 přičemž mi bylo od Policie ČR při kontrole dne 14.2.2016 sděleno, že mne ani bývalého manžela v dříve uvedené dny nezastihli. Zajímalo by mne, jak je možné na základě jediného skutečného osobního setkání a v průběhu takto krátkého časového rozmezí usuzovat, že nežijeme ve společné domácnosti.*“ Tuto část vyjádření však žalovaný zcela ignoroval. Právní zástupce žalobce proto namítal, že rozhodnutí je z hlediska posouzení toho, zda žalobce a jeho bývalá manželka bydlí ve společné domácnosti, zcela nepřezkoumatelné, protože žalovaná v napadeném rozhodnutí srozumitelným způsobem neuvedla, zda je toho názoru, že spolu žalobce a jeho bývalá manželka nebydlí vůbec, nebo zda spolu bydlí pouze o víkendech, což podle žalované není dostatečné. Z napadeného rozhodnutí není zcela zřejmé, o jaké podklady a důvody žalovaná a prvostupňový správní orgán svůj názor opírají, ani jaký vliv mělo posouzení této dílčí otázky na posouzení žalobcovy žádosti. Právní zástupce proto namítal rozpor s 68 odst. 3 správního řádu. Uvedl, že správní orgány obou stupňů selektivně přihlídlly pouze ke skutečnostem a důkazům k tíži žalobce a podklady, které svědčí v jeho prospěch, účelově ignorovaly, což je v rozporu s § 50 odst. 3 a 4 správního řádu. Dále namítal právní zástupce rozpor s § 3 správního řádu, neboť v řízení nebylo postupováno tak, aby byl zjištěn stav věci bez důvodných pochybností a rozpor § 2 odst. 3 a 4 správního řádu.

ad b) Žalovaná na straně 5 napadeného rozhodnutí uvádí, že žalobcův vztah s bývalou manželkou není možné považovat za vztah podřaditelný pod § 15a odst. 2 písm. a) ZPC, neboť na území nežijí jako druh a družka, tzn. v trvalém partnerském vztahu, a z toho důvodu jeho žádosti o povolení k trvalému pobytu (*správně přechodnému pobytu – poznámka soudu*) nelze vyhovět. Správní orgán měl posoudit, zda mezi žalobcem a jeho bývalou manželkou existuje trvalý partnerský vztah, který není manželstvím a zohlednit zejména povahu, pevnost a intenzitu tohoto vztahu. Správní orgán však v průběhu řízení zabloudil do sféry zcela jiné a posuzoval, zda mezi nimi existuje vztah romantický nebo intimní, k čemuž ovšem není ani oprávněn ani kvalifikován. Mezi partnery mohou existovat různé úzké vazby příbuzenské, psychosociální, emoční, ekonomické a další, které jsou u každého páru individuální a jejichž intenzita a kvalita navíc může být v průběhu času proměnlivá. Neexistuje tedy pouze jeden model partnerského vztahu a je nutné přistupovat ke každému vztahu individuálně a citlivě.

Správnímu orgánu je známo, že se žalobce a paní Z. znají více než 30 let, jsou bývalí manželé a mají spolu dvě dnes již dospělé děti, na jejichž výchově se společně podíleli a dodnes jim samozřejmě společně poskytují rodičovskou podporu a pomoc. S přicházejícím stářím a zdravotními problémy zůstali odkázáni jeden na druhého. Žijí ve společné domácnosti, navzájem se o sebe starají a pečují. Jejich vztah je exkluzivní, žalobce ani paní Z. nemají jiné partnery. Považují se navzájem za rodinu a důležitou okolností je i to, že oba dva mají v úmyslu v tomto uspořádání jejich vztahu pokračovat i nadále. Pojí je tedy společná minulost, jejich vztah je intenzivní v současné době a mají i společné plány do budoucna. Jejich vztah tak vykazuje veškeré atributy uvedené v § 15a odst. 2 písm. b) ZPC. Skutečnost, že se „pouze“ mají rádi, ale nejsou do sebe zamilovaní je zcela irelevantní.

Ad c) Žalovaná správně připomíná, že ustanovení § 15a bylo do zákona o pobytu cizinců vloženo novelou, která implementovala směrnici Evropského Parlamentu a Rady č. 2004/38/ES ze dne 29.4.2004, a tudíž je nutno toto ustanovení vykládat v souladu s jejím smyslem a účelem. Účel a smysl uvedené směrnice je možné mimo jiné dovodit z Preambule, kde je v bodě šestém vyjádřena zásada, že i pokud jde o osoby, kterým směrnice, nebo ust. § 15a zákona o pobytu cizinců nepřiznává (*není uvedeno, co – poznámka soudu*), je nutné s ohledem na zachování rodiny jejich případy posuzovat individuálně a zvažovat různá hlediska. Článek 6 Preambule uvádí: „*K zachování jednoty rodiny v širším slova smyslu, a aniž je dotčen zákaz diskriminace z důvodů státní příslušnosti, by měl hostitelský členský stát postavení osob, které podle této směrnice nejsou zahrnuty v definici rodinného příslušníka, a které tedy nemají automatické právo na vstup a pobyt v hostitelském členském státě, přezkoumávat v souladu s vlastními vnitrostátními předpisy z hlediska otázky, zda by těmto osobám měl být umožněn vstup a pobyt s ohledem na jejich vztah k občanu Unie nebo na jakékoli další okolnosti, například jejich finanční nebo fyzickou závislost na občanu Unie.*“ V článku 15 Preambule je pamatováno na rozvody a je v něm stanoveno: „*Rodinní příslušníci by měli mít právní záruky v případě smrti občana Unie, rozvodu, prohlášení manželství za neplatné nebo ukončení registrovaného partnerství. S ohledem na rodinný život a lidskou důstojnost v některých případech a k ochraně před zneužíváním je tedy třeba přijmout opatření, která by zajistila, aby bylo rodinným příslušníkům již pobývajícím na území hostitelského státu za těchto okolností ponecháno právo pobytu na výlučně osobním základě.*“

Právní zástupce žalobce nesouhlasil se závěrem, že žalobce není osobou uvedenou v § 15a odst. 2 písm. b) ZPC, nicméně, i pokud by tomu tak bylo, neznamená to, že by bylo možné jeho žádost automaticky odmítnout. Žalobce s občany České republiky pojí objektivní rodinné pouto, a proto je nutné k jeho žádosti přistupovat individuálně. Podobný závěr, tedy, že jako bývalý manžel české občanky, který má na území děti a vnoučata, by měl mít mezi osobami neuvedenými v § 15a ZPC privilegované postavení, a jeho žádost by měla být posuzována obzvlášť pečlivě a z různých hledisek, lze dovodit, že i dle § 87f odst. 2 písm. c) bod 2 ZPC. Citované ustanovení plně popisuje situaci žadatele a uvádí, že v případě, kdy by žadatel přechodný pobyt na území povolen měl, bylo by možné mu ho zrušit pouze z kvalifikovaných důvodů. Napadené rozhodnutí je tak v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu, neboť přijaté řešení neodpovídá okolnostem daného případu. Je v rozporu s § 2 odst. 3 správního řádu, neboť nešetří práva nabytá v dobré víře a zasahuje do nich v nepřipustném rozsahu. Je v rozporu s § 3 správního řádu a § 2 odst. 1 správního řádu, neboť nesprávným způsobem aplikuje právní předpisy.

Ad d) Jak uváděl žalobce již v odvolání, došlo v rozhodnutí prvostupňového správního orgánu a v rozhodnutí žalované k porušení § 174a ZPC, který je v žalobě citován s tím, že výčet tam uvedený je výčtem, který představuje minimální množinu faktorů, které ovlivňují přiměřenost správního rozhodnutí, přičemž, je-li správní orgán povinen zvážit „zejména“ vyjmenované faktory, tak to znamená, že se musí vypořádat se vším uvedeným. Jinými slovy, dle zákona o pobytu cizinců musí být každé rozhodnutí přiměřené, přičemž § 174a ZPC nabízí odpověď na otázku, co je onou „přiměřeností“, nabízí minimální výčet okruhů, s nimiž se správní orgán musí ve svém meritorním rozhodnutí vypořádat. V té souvislosti žalobce znovu připomněl § 3 správního řádu, který stanovuje povinnost správního orgánu dostatečně zjistit skutkový stav.

Správní orgán se nedostatečně vypořádal s vazbami žalobce na Českou republiku, nezohlednil jeho individuální hledisko a nedostatečně se vypořádal s dopady svého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Žalobce tedy namítal naprostou nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, a dále porušení § 3 správního řádu a § 68 odst. 3 správního řádu, neboť se žalovaná nevypořádala ani s námitkami, ani se všemi aspekty přiměřenosti dopadů rozhodnutí, jak je výše uvedeno.

III. Vyjádření žalované k žalobě

Žalovaná navrhovala zamítnutí žaloby s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Uvedla, že napadené rozhodnutí splňuje všechny požadavky, které správní řád v § 68 odst. 3 stanoví pro odůvodnění rozhodnutí. Přezkoumatelným způsobem zdůvodnila, jak se vypořádala s námitkami žalobce uvedenými v odvolání, a z jakých důvodů je považovala za mylné či nerozhodné a jakými úvahami se řídila při hodnocení důkazů a výkladu právních předpisů. Z uvedených důvodů byla žalovaná přesvědčena, že žádost žalobce byla posouzena správně a v souladu se zákonem.

Žalobce nesplnil podmínky dle § 15a ZPC, a proto na něj nelze nahlížet jako na rodinného příslušníka občana EU. Zákon o pobytu cizinců nepřiznává postavení rodinného příslušníka občana EU všem osobám, které se považují za rodinu (ani všem jeho příbuzným), ale pouze těm osobám, které jsou uvedeny v § 15a tohoto zákona. Toto ustanovení bylo do zákona o pobytu cizinců vloženo novelou, která do právního řádu implementuje Směrnici Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004, tudíž je třeba toto ustanovení vykládat v souladu s jejím smyslem a účelem.

IV. Jednání soudu

O věci samé rozhodl soud k návrhu žalobce po provedeném jednání, kterého se zúčastnil zástupce žalobce. Žalovaná svoji neúčast omluvila a souhlasila, aby soud jednal bez její přítomnosti. Soud tedy jednal ve smyslu § 49 odst. 3 s.ř.s. bez přítomnosti žalované. Vycházel přitom z obsahu soudního spisu a správního spisu. Zástupce žalobce setrval na argumentaci z žaloby a požadoval přiznání náhrady nákladů řízení.

V. Posouzení věci krajským soudem

Z čeho soud vycházel

Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s.ř.s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Žaloba je důvodná.

Skutkový základ věci

Žalobce podal dne 18.1.2016 žádost o povolení přechodného pobytu na území České republiky a jako účel pobytu uvedl „sloučení rodiny EU“.

Z rodných listů přiložených k žádosti bylo zjištěno, že je žalobce otcem L.Z., narozeného ... a N.V., (rozené Z.), narozené.... Jejich matkou je H.Z., bývalá manželka žalobce (manželství bylo rozvedeno). Obě děti žalobce, vnuk žalobce (syn N.V., rozené Z.) a bývalá manželka žalobce jsou státními občany České republiky a žijí na území České republiky. Ve vyjádření z 5.8.2015 přiloženém k žádosti uvedla bývalá manželka žalobce, že jsou s žalobcem dobří přátelé, on má silný citový vztah k jejich dětem a chtěl by jim vynahradit to, co zanedbal před léty. K žádosti byla přiložena žádost dcery žalobce ze 3.8.2015 o zrušení zamítnutí pobytu jejího otce na území. Přiloženo bylo čestné prohlášení syna žalobce ze 7.12.2015, že je stejně jako otec hlášen k pobytu na adrese u matky, kde se s přihlédnutím ke svému zaměstnání v Praze zdržuje. Je mu známo, že jeho otec má v současné době problémy se svým pobytovým oprávněním na území České republiky. Ví, že otec svého prohřešku z minulosti velmi lituje a je si jist, že se to již nebude opakovat.

Z Cizineckého informačního systému bylo zjištěno, že měl žalobce na území České republiky povolen trvalý pobyt jako rodinný příslušník občana České republiky za účelem sloučení rodiny s platností od 18.8.2000 do 2.3.2015. Trvalý pobyt mu byl zrušen rozhodnutím prvostupňového správního orgánu ze dne 26.2.2014, čj. OAM-1733/ZR-2013, podle § 87l odst. 1 písm. a) ZPC, neboť závažným způsobem narušil veřejný pořádek. Dle opisu rejstříku trestů byl dvakrát pravomocně odsouzen, a to pro spáchání trestného činu porušování autorského práva dle § 152 trestního zákona a za zvlášť závažný zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy podle § 283 odst. 1 a 2 písm. c) trestního zákoníku. Za obchod s drogami byl odsouzen Okresním soudem Karlovy Vary čj. 3T 56/2011 ve spojení s rozsudkem Krajského soudu Plzeň čj. 8To 267/2011 k nepodmíněnému trestu odnětí svobody.

Žalobce prvostupňovému správnímu orgánu dne 13.4.2016 sdělil, že se cítí být rodinným příslušníkem své bývalé manželky H.Z. a navrhoval výslech svůj, své bývalé manželky a jejich syna a dcery. Prvostupňový správní orgán z tohoto vyjádření dovodil, že se žadatel cítí být rodinným příslušníkem své bývalé manželky, proto dne 28.4.2016 zaslal

bývalé manželce žalobce oznámení o zahájení správního řízení, coby vedlejšímu účastníku řízení.

Prvostupňový správní orgán inicioval za účelem ověření, zda lze žalobce považovat za rodinného příslušníka občana EU, respektive občana České republiky, v souladu s § 15a odst. 2 písm. b) ZPC zák. č. 326/1999 Sb., provedení pobytových kontrol Policií České republiky (*dále též jen „PČR“*) v místě, kde má žalobce zajištěno ubytování. Dle sdělení PČR nebyl žalobce ve dnech 8.2.2016, 13.2.2016 a 14.2.2016 v místě bydliště zastížen. V místě bydliště byla kontaktována jeho bývalá manželka, která byla upozorněna na nelegální pobyt bývalého manžela na území České republiky a následně se dne 16.2.2016 společně s žalobcem dobrovolně dostavila na Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytových agend, pracoviště Sokolov, kde bylo tentýž den s žalobcem zahájeno správní řízení dle § 119 odst.1 písm. c) bod 2. ZPC, neboť pobýval na území bez platného víza, ač k tomu nebyl oprávněn.

Dne 30.5.2016 byla vyslechnuta jako vedlejší účastník bývalá manželka žalobce. Uvedla, že na adrese (uvedla adresu jejího trvalého bydliště v N.R.) žije od roku ... Bydlí tam s ní syn, donedávna dcera s manželem a je tam hlášený i bývalý manžel (žalobce), který se tam zdržuje o víkendech, přes týden přespává u kamaráda M. v O. S bývalým manželem byla od roku ..., v roce ... se jim narodil syn, v roce ... dcera, v roce ... uzavřeli sňatek, aby manžel nemusel vycestovat, jinak to pro ně nebyla nutnost, v roce ... se rozvedli pro nezodpovědnost manžela. Přesto spolu stále bydleli, někdy po roce ... se bývalý manžel odstěhoval, možná to bylo v roce 2004. Odstěhoval se na jinou adresu v N.R., kde měl vietnamskou přítelkyni. Je to přes rok, co se k ní bývalý manžel znovu přistěhoval, jelikož na něho vietnamská přítelkyně nečekala, když byl ve vězení. S jeho přítelkyní se navštěvovala, měla o bývalém manželovi od ní zprávy, je s ní v kontaktu přes Facebook. Byt, ve kterém žije je v jejím osobním vlastnictví a veškeré náklady platí ona. Bývalý manžel je bez práce, bez papírů, naposledy na ubytování přispěl v srpnu nebo září 2015. Ona měla také jiný vztah, a to od roku ... do roku ..., asi 5 let. S přítelem, Čechem, žil u ní v bytě. Bývalý manžel jejího přítele znal, protože byli stále v kontaktu. Ona pracuje od vyučení v brusírně firmy Thun 1794. Je v částečném invalidním důchodu kvůli cukrovce, vysokému krevnímu tlaku, artróze, osteoporóze, štítné žláze a alergii. Bývalý manžel pomáhá kamarádovi M. v O. v bistro a v kuchyni, kolik si za výpomoc vydělá, nevěděla. Ona s dětmi bývalému manželovi vypomáhá, zaplatili mu zubního lékaře, protože má paradentózu a den před výsledkem dala bývalému manželovi 200 Kč na benzín. On pracuje od pondělí do pátku, někdy i v sobotu, podle potřeby. Bistro je kousek od náměstí v O., v bistro nepřespává, přespává u M. doma, adresu neznala. V bytu M. byla, je to panelový dům na sídlišti. M. je Vietnamec, který měl českou manželku a s ní má 2 děti, nyní je ženatý s Vietnamkou. Jejich syn pracuje v P. někde ve skladu, bydlí na H. ve vile, žije s přítelem. Jejich dcera žije v K. v okrese R., je vdaná, má půlročního syna J. Na otázku, zda má její bývalý manžel další děti, uvedla, že ne, alespoň o dalších dětech neví. Poté se opravila, že jednou jí přišla kartička vietnamské holčičky, tak má bývalý manžel asi ještě jedno další dítě. To dítě mělo trvalý pobyt hlášený na její adrese, což ji rozčililo, a tak šla pro vysvětlení na pojišťovnu. Nikdy toto dítě neviděla, nezná ani matku tohoto dítěte. Svůj vztah k bývalému manželovi charakterizovala tak, že jsou kamarádi, dobří kamarádi, mají spolu přátelský vztah, bývalého manžela bere jako zlobivého bratra, jako manžela ho nechce, nechce ho jako partnera, ale je součástí rodiny (je otcem jejich dětí), dříve ho milovala, intimnost spolu v současné době nemají, jsou na sebe zvyklí, má ho ráda, chyběl

by jí. K plánům do budoucna uvedla, že chtějí společně oslavit Vánoce, v letošním roce u dcery, v loňském roce slavili Vánoce u syna, chtěli by na společnou dovolenou do Vietnamu. Svatbu neplánují, ale pokud by to byla nutnost, aby tady mohl zůstat, tak by si ho vzala. K sobotnímu programu uvedla, že byla v práci, po práci šla ke kamarádce, bývalý manžel doma ten den nebyl. V neděli odešla z bytu, kam nechtěla uvést, vrátila se domů kolem 14. nebo 15. hodiny, bývalý manžel byl právě doma, asi za hodinu odjel do O. a viděla ho až dnes ráno (pondělí 30.5.2016 – poznámka soudu), když pro ni přijel do práce, aby ji odvezl k výsledku. Dále uvedla, že každý z nich má své finanční prostředky, ona se mu snaží vypomáhat teď, když nemá papíry. Domácnost funguje tak, že pokud bývalého manžela o něco požádá, tak pomůže, domácí práce rozdělené nemají. K trestní minulosti bývalého manžela uvedla, že ví o tom, že byl vězněn v Německu a v České republice, byla za ním s dětmi ve vězení vícekrát. Nesla to i s dětmi špatně, avšak je součástí jejich života, je otcem jejich dětí. Na závěr uvedla, že by chtěla, aby bývalý manžel dostal šanci a mohl zde žít, protože je zde od svých 18 let, nechce do Vietnamu, mají spolu děti a mají vnouče, neříká, že je hodný, kdykoliv se může něco objevit, ale polepšil se.

Následně byl dne 30.5.2016 za účasti tlumočníka do jazyka vietnamského vyslechnut žalobce. Uvedl, že v České republice žije od roku 1982, má tady 2 děti a vnuka, byl mu zrušen pobyt, bývalá manželka a děti se za něho zaručili, aby mohl žít tady, ve Vietnamu nikoho nemá. Vypomáhá u kamaráda v bistru A. v O., zaváží zboží, za to dostává peníze na cigarety. Jeho kamarád má české jméno M. Žalobce bydlí u bývalé manželky, a to tak, že od pondělí do pátku se zdržuje u kamaráda M. v O., má k dispozici jeden pokoj nahoře v bistru. U bývalé manželky bydlel do roku ..., pak začal cestovat za prací, občas se na adrese u ní zdržuje. Hlášenou má tuto adresu stále, dopisy mu tam chodí. Jsou rozvedení, ale na všem se dokáží domluvit. Bývalou manželku poznal v porcelánce v roce ..., kde tehdy oba pracovali, v roce ... se jim narodilo jedno dítě, v roce ... druhé dítě, vzali se až v roce ..., pak se rozvedli, nepamatuje si, kdy to bylo, přestali si rozumět. Dá se říci, že stále u bývalé manželky bydlí, náklady na bydlení platí bývalá manželka, byt je v jejím osobním vlastnictví. Kromě dětí s bývalou manželkou má ještě jednu dceru s Vietnamkou, která se narodila po jejich rozvodu, je jí asi ... let, žije ve Vietnamu, bývalá manželka o ní slyšela, ale neznají se. Jejich syn bydlí v P., jeho přesnou adresu nezná, často střídá adresy a často střídá práce, momentálně prodává interiérové věci, moc s ním nehovoří. Jejich dcera žije s manželem ve vesnici za Plzní, pracují spolu na stejném místě, nerozumí však tomu, co dělají. Dále uvedl, že jeho manželka měla po rozvodu na krátkou dobu nový vztah s Čechem. Znal ho, on v té době měl vztah s Vietnamkou a narodila se mu druhá dcera, bývalá manželka matku jeho druhé dcery nezná. Současný vztah s bývalou manželkou charakterizoval tak, že sice nejsou manželé, ale bývalá manželka je stále členem jeho rodiny, protože mají spolu dvě děti, mají společného vnuka, papírově jsou rozvedeni, ale intimně spolu žijí. Dále uvedl, že bývalá manželka má částečný invalidní důchod, neví přesně od kdy, je hodně nemocná, bere hodně léků, pracuje v porcelánce. Na otázku, kdy je on doma k zastižení, uvedl, že běžně doma není, ale stačí zavolat a za 15 minut je doma. O tom, že byla na jeho hlášené adrese pobytová kontrola, ví, bývalá manželka mu to hned volala, byl u kamaráda v O. Dále uvedl, že rozumí česky, ale málo česky mluví, s dětmi mluví špatně česky, ale ony mu rozumí. Jeho denní program je takový, že obvykle kolem poledne nakoupí zboží v Makro a Tesco a odpoledne případně zboží dokupuje. Ke svému programu o víkendu uvedl, že v sobotu měl volno, byl v Karlových Varech, v N. R. ten den vůbec nebyl. Co dělala ten den jeho bývalá manželka, nevěděl. V

neděli nejprve uvedl, že doma nebyl, pak se opravil a uvedl, že v neděli byl v N. R. u kamarádky a odpoledne se zastavil doma na kávu, zdržel se hodinu, hovořil s bývalou manželkou o předvolání k výsledku, spal v O. u kamaráda a dnes ráno vyzvedl bývalou manželku v práci a přijeli společně k výsledkům. Svůj současný vztah k bývalé manželce charakterizoval tak, že jsou jako sourozenci v rodině, chtějí se starat o děti a vnuka, je mezi nimi značně rozporů, nějakou dobu spolu žili, znají se dobře. K plánům do budoucna uvedl, že by tady chtěl zůstat, většinu života žije tady, má tady dvě děti, ve Vietnamu má sice také jednu dceru, ale tu nevychovává, Vietnam je pro něho cizí. K hospodaření uvedl, že nemají nic společného. K rozdělení domácích prací uvedl, že pokud je doma, udělá jakoukoliv práci, udělá, co je potřeba. K oslavě posledních vánočních svátků uvedl, že je s bývalou manželkou neslavil, protože v té době byla jeho bývalá manželka ve Vietnamu, jinak vždy bývají na Vánoce spolu, předešlé Vánoce slavili u syna, který bydlí s kamarádem. Na závěr uvedl ke své trestní minulosti, že s německým trestem nemá nic společného, trestu v České republice v souvislosti s drogami lituje, kvůli tomu mu byl zrušen pobyt. Bývalá manželka s dětmi ho ve vězení navštěvovala.

Právní hodnocení

A.

V prvostupňovém správním řízení se žalobce jednoznačně vyjádřil, že žádá o přechodný pobyt na území České republiky jako rodinný příslušník své bývalé manželky. Žádal tak o přechodný pobyt podle § 87b odst. 1 ZPC, podle něhož: „*Rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce společně s občanem Evropské unie, je povinen požádat ministerstvo o povolení k přechodnému pobytu. Žádost je povinen podat ve lhůtě do 3 měsíců ode dne vstupu na území.*“

Své postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie dovozoval žalobce z ustanovení § 15a odst. 2 písm. b) ZPC, podle něhož: „*Za rodinného příslušníka občana Evropské unie se považuje též cizinec, který prokáže, že má s občanem Evropské unie trvalý partnerský vztah, který není manželstvím, a žije s ním ve společné domácnosti; při posuzování trvalosti partnerského vztahu se zohlední zejména povaha, pevnost a intenzita vztahu.*“

Žádost žalobce byla zamítnuta podle § 87e odst. 1 věta druhá písm. e) ZPC, podle něhož: „*Ministerstvo žádost dále zamítne, jestliže žadatel není rodinným příslušníkem občana Evropské unie uvedeným v § 15a nebo s ním společně nepobývá na území.*“

Prvostupňový správní orgán v odůvodnění rozhodnutí po té, kdy žalobce uvedl, že svůj pobytový statut odvozuje od své bývalé manželky, ve smyslu § 15a odst. 2 písm. b) ZPC uvedl: „*Aby mohla být ustanovení tohoto zákona týkající se rodinného příslušníka občana EU na cizince vztažena, je třeba, aby bylo prokázáno, že žadatel žije s občanem EU ve společné domácnosti, a dále to, že s ním má trvalý partnerský vztah, který není manželstvím, přičemž se zohlední zejména povaha tohoto vztahu, jeho pevnost a intenzita. Všechny uvedené podmínky musí být splněny zároveň.*“

Žalobce žádal o přechodný pobyt na území České republiky jako rodinný příslušník občana Evropské unie, za kterého označil svoji bývalou manželku. Povinností správních orgánů proto bylo posoudit, zda je žalobce ve smyslu § 15a odst. 2 písm. b) ZPC rodinným příslušníkem občana Evropské unie, bývalé manželky. To znamená zaprvé posoudit, zda má žalobce s bývalou manželkou trvalý partnerský vztah, který není manželstvím, při jehož posuzování bylo nutno zohlednit zejména povahu, pevnost a intenzitu tohoto vztahu. Zadruhé bylo nutno posoudit, zda žije žalobce s bývalou manželkou ve společné domácnosti.

B.

V závěru odůvodnění prvostupňového rozhodnutí po té, kdy prvostupňový správní orgán konstatoval, že žalobce neprokázal, že má se svojí bývalou manželkou trvalý partnerský vztah a žije s ní ve společné domácnosti, je bez zřejmého důvodu uvedeno, že žalobce „rovněž neprokázal, že by byl rodinným příslušníkem občana Evropské unie dle jiného ustanovení § 15a zák. č. 326/1999 Sb. co by exmanžel. Stejně tak neprokázal, že by byl rodinným příslušníkem občana Evropské unie dle ust. 15a zák. č. 326/1999 Sb. ve vztahu ke svým zletilým dětem, a proto jsou naplněny důvody pro zamítnutí žádosti uvedené v ust. § 87e odst. 1 písm. e) zák.č. 326/1999 Sb.“

Rovněž žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí na straně 4 v odstavci třetím napadeného rozhodnutí konstatovala: „Odvolatel nesplňuje podmínku rodinného příslušníka dle ustanovení § 15a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť není osobou uvedenou v ustanovení § 15a odst. 1 písm. a) až c) zákona o pobytu cizinců. Není tedy žádných pochyb o tom, že odvolatel není manželem občana EU, rodičem občana EU mladšího 21 let, dítětem občana EU mladším 21 let nebo takové dítě manžela občana EU. Skutečnost, že na území žijí děti odvolatele, které jsou starší 21 let, tedy neznamená, že odvolatel je rodinným příslušníkem občana EU ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců.“ Uvedené odůvodnění je (obdobně jako v případě odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí) v rozporu s důvodem, pro který žalobce žádal o přechodný pobyt, tedy v rozporu s § 15a odst. 2 písm. b) ZPC a současně v rozporu se skutkovým stavem zjišťovaným v souladu s tímto ustanovením. Žalovaná bez zřejmého důvodu vypočítává všechny důvody uvedené pro udělení přechodného pobytu, jak jsou stanoveny v § 15a odst. 1 ZPC, když žalobce o povolení přechodného pobytu na základě žádného z tam uvedených důvodů nežádal.

Žalovaná dále v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatovala, že žalobce nesplňuje ani podmínky § 15a odst. 2 písm. a) ZPC, neboť neprokázal a ani netvrdil, že by byl závislý na „jiné nutné péči“ ze strany občana EU, či že by se o sebe z vážných zdravotních důvodů nedokázal postarat bez osobní péče občana EU. Takový důvod žalobce v žádosti ani ve správním řízení netvrdil, proto neměl důvod jej prokazovat. Rovněž argumentace tímto důvodem pro udělení přechodného pobytu je ze strany žalované nadbytečná a s danou věcí nesouvisející.

Tato argumentace uvedená v odůvodnění napadeného rozhodnutí způsobuje nesrozumitelnost napadeného rozhodnutí, neboť není zřejmé, z jakého důvodu jsou tyto závěry učiněny, když žádným způsobem nesouvisí s podanou žádostí ani s tvrzením žalobce a jeho bývalé manželky v průběhu správního řízení ani se zjištěným skutkovým stavem, nemá

oporu ve spisu. Tato vada řízení by však sama o sobě nezpůsobila nezákonnost napadeného rozhodnutí.

C.

Prvostupňový správní orgán dospěl k závěru, že mezi žalobcem a jeho bývalou manželkou není partnerský vztah. Tento svůj závěr odůvodnil tím, že žalobce ani jeho bývalá manželka ve svých výpovědích netvrdili, že spolu mají znovu vztah, tentokrát vztah partnerský. Oba popisovali průběh svého letitého vztahu, události, které se v souvislosti s růstem dětí a narozením vnuka v rodině udály, návštěvy žadatele jeho bývalou manželkou a dětmi ve vězení i návštěvy Vietnamu bývalou manželkou a dětmi, společné oslavy Vánoc. Žalobce svůj vztah k bývalé manželce charakterizoval tak, že jsou jako sourozenci v rodině, chtějí se starat o děti a vnuky, je mezi nimi značně rozporů, nějakou dobu spolu žili, znají se dobře, bývalá manželka je stále členem jeho rodiny, protože mají spolu dvě děti, mají společného vnuka. Bývalá manželka svůj vztah k bývalému manželovi charakterizovala tak, že jsou kamarádi, dobří kamarádi, mají spolu přátelský vztah, bývalého manžela bere jako zlobivého bratra, jako manžela ho nechce, nechce ho jako partnera, ale je součástí rodiny, je otcem jejich dětí, dříve ho milovala, jsou na sebe zvyklí, má ho ráda, chyběl by jí, pokud by to byla nutnost, aby tady mohl zůstat, tak by si ho vzala.

Dále dospěl k závěru, že žalobce nežije s bývalou manželkou ve společné domácnosti. Žalobce je sice od roku 2000 nepřetržitě hlášen na adrese u bývalé manželky, v bytě ve vlastnictví bývalé manželky. Žalobce i jeho bývalá manželka však shodně uvedli, že na této adrese po celou dobu žadatel nežil. Žalobce zde nebyl při žádné z pobytových kontrol zastížen. Dle své výpovědi se přes týden zdržuje u kamaráda v O., kde obývá pokoj v patře nad bistro, ve kterém kamarádovi vypomáhá. Bývalá manželka vypověděla, že přespává v bytě u tohoto kamaráda na adrese, kterou ona nezná. Prvostupňový správní orgán upozornil na tento rozpor ve výpovědích s tím, že bývalá manželka žalobce neví, kde se žalobce přes týden zdržuje. Na podporu svého závěru prvostupňový správní orgán uvedl, že žalobce sdělil, že běžně doma není, ale stačí zavolat a za 15 minut je doma. Současně však prvostupňový správní orgán uvedl, že nerozporuje, že žalobce byt, ve kterém má zajištěné ubytování dobře zná, že při svých návštěvách bývalé manželky jí v bytě vypomůže s čím je potřeba, ale zdůraznil, že se jedná pouze o sporadické návštěvy bývalé manželky, které souvisejí i s tím, že za rodiče přijedou na návštěvu jejich společné děti. Na podporu svého závěru argumentoval dále tím, že bývalá manželka hradí náklady za bydlení a nezná současný příjem bývalého manžela. Současně však konstatoval, že bývalá manželka žalobci teď, když je bez papírů, s dětmi vypomáhá, zaplatili mu ošetření u zubního lékaře a syn mu zapůjčil svůj osobní automobil. Konstatoval, že bývalí manželé se shodli na celé řadě oblastí, například na tom, kam chodily jejich společné děti do školy, kde děti pracují. Naopak se neshodli se na tom, zda spolu intimně žijí, neboť žadatel tvrdil že spolu intimně žijí, jeho bývalá manželka však uvedla, že intimnost spolu v současné době nemají. Bývalé manžele tedy pojí minulost, mají spolu přátelský vztah vyplývající z prožité minulosti, pojí je jejich společné děti, nelze ho tedy označit za vztah druh - družka, neboť jejich deklarovaný vztah postrádá základní znaky partnerského soužití a intenzivní citové pouto, existenci společné domácnosti a sdružování společných finančních prostředků, jelikož ty jsou striktně odděleny.

Prvostupňový správní orgán na základě uvedeného konstatoval: „Doložené doklady spolu s výpovědí žadatele a jeho bývalé manželky a výsledkem pobytové kontroly v souhrnu splnění ani jedné ze tří zákonem požadovaných podmínek, tedy existenci partnerského vztahu s občanem České republiky, trvalost tohoto vztahu a sdílení společné domácnosti, neprokazují. Žadatel a jeho bývalá manželka sice mají dlouholetý vztah, vztah vyplývající z toho že jsou bývalými manžely, kteří mají dvě společné děti a společného vnuka, avšak nejsou partnery ve smyslu § 15a odst. 2 písm. b) ZPC. Žadatel sám uvedl, že s bývalou manželkou jsou jako sourozenci a jeho bývalá manželka uvedla, že jsou jako dobří přátelé, ale jako partnera by svého bývalého manžela nechtěla, má ho jako zlobivého bratra. Jestliže tedy účastníci řízení nemají partnerský vztah, nemohou mít ani trvalý partnerský vztah. Správní orgán má dále za to, že účastníci řízení nežijí ve společné domácnosti, pouze se příležitostně navštěvují, i když má žadatel od roku 2000 na adrese bydliště své bývalé manželky stále svoji adresu pobytu hlášenou. Oba dva shodně uvedli, že žadatel se přes týden zdržuje u kamaráda M. v O., kterému vypomáhá v bistro. Jejich výpověď se rozcházela v tom, kde žadatel přespává. Dle žadatele přespává v pokoji nad bistro, kde spí i další zaměstnanci bistra, dle jeho bývalé manželky spí u kamaráda M. doma na sídlišti, jeho adresu nezná. Správní orgán má za to, že žadatel žije setrvalě u svého kamaráda v O., neboť sám ve své výpovědi uvedl, že běžně doma není, ale stačí zavolat a za 15 minut je doma. Za společnou domácnost nelze tedy považovat to, že žadatel je po celá léta hlášený na stejné adrese jako jeho bývalá manželka a to, že svoji bývalou manželku příležitostně navštěvuje ani to, že při náhodilé návštěvě své bývalé manželce příležitostně s něčím v domácnosti vypomůže. Příležitostně vypomoci v domácnosti může jakákoliv návštěva, například i soused či kolemjdoucí. ... Žadatel má povědomí o dětech, které má se svojí bývalou manželkou a o vnukovi, avšak uvedený vztah nelze nazvat vztahem partnerským a jejich domácnost nelze nazvat společnou domácností.“ Dle prvostupňového správního orgánu žalobce neunesl důkazní břemeno a neprokázal, že má se svojí bývalou manželkou trvalý partnerský vztah a žije s ní ve společné domácnosti. Neprokázal, že jeho vztah k bývalé manželce je vztahem druh a družka, tedy vztahem obdobným vztahu mezi manžely, tak jak je „manželství“ upraveno v zákoně č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, neprokázal existenci společné domácnosti. Prvostupňový správní orgán nerozporoval: „že mezi účastníky řízení existuje blízký vztah, letitý vztah, vzhledem k tomu, že kdysi dávno, před více než 25 lety byli krátce manžely, mají spolu dvě děti a mají společného vnuka, avšak tento vztah nelze podřadit pod ust. § 15a odst. 2 písm. b) zák. č. 326/1999 Sb.“

D.

V odvolání poukazoval žalobce na nedostatečně zjištěný skutkový stav věci, který nekoresponduje se smyslem a účelem § 15a odst. 2 písm. b) ZPC, a na Směrnici Evropského parlamentu a Rady č. 38/2004/ES. Nesouhlasil se závěry prvostupňového správního orgánu a namítal, že partnerský vztah nepochybně může být i vztahem mezi bývalými manžely, kteří jsou osobami blízkými, bez ohledu na to, zda například dochází k intimnímu soužití mezi partnery. Posouzení věci ze strany prvostupňového správního orgánu považoval za nedostatečné a nesprávné.

K odvolání předložil žalobce vyjádření své bývalé manželky ze dne 9.12.2016, v němž uvedla, že „ačkoliv její vztah s odvolatelem nevykazuje atributy partnerského soužití, resp.

„společné domácnosti“, má za to, že se mělo přihlédnout i k jiným okolnostem. Je v částečném invalidním důchodu a často je odkázána na pomoc odvolatele ve věcech, které „soused či kolemjdoucí“ nemůže zastoupit. Trpí 24 let diabetem typu I. a díky této nemoci se přidružily i další choroby, např. chronické bolesti pohybového aparátu. Často navštěvuje lékaře a v případě akutní ataky, např. hypoglykémie, nepřichází využití prostředků hromadné dopravy v úvahu. S tímto se tedy obrací na bývalého manžela (odvolatele), který jí byl vždy v nemoci oporou. Její syn i dcera žijí 90 km od jejího bydliště a odvolatel je ten, kdo jí vypomáhá s domácností a se zajištěním stravy v časech, kdy jí není dobře. Podle jejího názoru toto vystihuje pojem partnerský vztah. Dále zpochybňuje pobytové kontroly, během nichž nebyl odvolatel zastížen ve společné domácnosti. Poukazuje rovněž na to, že odvolatel žije 34 let na území a 30 let byl daňovým poplatníkem. Jeho začlenění do společnosti v rodné zemi je prakticky nemožné. Poukazuje rovněž na věk odvolatele a jeho budoucnost z hlediska získání zaměstnání a nároku na důchod. Uvádí, že odvolatel si je vědom svých činů a velmi jich lituje. Společně dokázali vychovat dva plnohodnotné občany této země. Ztrátou přechodného pobytu by mu byla odejmuta možnost nadále se pravidelně stýkat s dětmi, vnukem a přáteli. S dětmi, které jsou plnoleté, má silný citový vztah.“

E.

Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatovala, že je žalobce názoru, že „má s občanem EU trvalý partnerský vztah, který není manželstvím, a žije s ním ve společné domácnosti“. Následně žalovaná uvedla, že se seznámila s obsahem správního spisu, a to zejména s výsledkem žalobce a jeho bývalé manželky, „z nichž vyplynulo, že společnou domácnost na území nevedou. Odvolatel je na adrese bývalé manželky hlášený k pobytu a zdržuje se tam jen o víkendech, přes týden pobývá u kamaráda. Náklady na bydlení hradí paní Z., která ve svém vyjádření k odvolání uvedla, že jejich vztah nevykazuje atributy partnerského soužití, resp. rodinné domácnosti“.

Žalovaná dále uvedla, že je pro splnění podmínky stanovené v § 15a odst. 2 písm. b) ZPC při posouzení trvalosti partnerského vztahu nutno zohlednit zejména povahu, pevnost a trvalost vztahu. K tomu uvedla: „V daném případě bylo zjištěno, že odvolatel se s paní Z. rozvedl již v roce ... Paní Z. měla nový vztah od roku 2008 do roku 2012. Do protokolu ze dne 30.5.2016 uvedla, že s odvolatelem má přátelský vztah, a že jej bere jako „zlobivého bratra“. Uvedla rovněž, že ho za manžela nechce a nechce jej ani jako partnera. Odvolatele ale považuje za součást rodiny, dříve jej milovala. Jsou na sebe zvyklí, má ho ráda a chyběl by jí. Rovněž uvedla, že svatbu neplánují, ale pokud by to byla nutnost, aby tady mohl zůstat, tak by si ho vzala. Odvolatel do protokolu ze dne 30. 5. 2016 uvedl, že s paní Z. mají vztah jako sourozenci v rodině, chtějí se společně starat o děti a vnuky. Svatbu neplánují. K otázce na společné hospodaření uvedl, že nemají nic společného, pokud je ale doma, tak odvolatel udělá co je třeba.“

Žalovaná posoudila uvedené skutečnosti a konstatovala, že vztah žalobce a jeho bývalé manželky nesplňuje podmínky § 15a odst. 2 písm. b) ZPC. Uvedla: „V daném případě se tedy nejedná o trvalé partnerské soužití ve smyslu druh - družka, ale o vztah, který je založen na společné minulosti, tj. na předchozím manželském soužití a výchově jejich dvou, dnes již zletilých, dětí. Odvolatel a paní Z. se sice mají rádi, vypomáhají si, ale jejich společné

soužití není partnerským soužitím a nesměruje k uzavření manželství. Oba shodně vypověděli, že se jedná spíše o soužití „sourozenecké“. Z výpovědi paní Z. je zřejmé, že nemá zájem na tom, aby s odvolatelem žila v manželství nebo partnerským soužitím. Manželství s odvolatelem by uzavřela pouze v případě nutnosti, tj. aby mohl zůstat na území. S ohledem na tato zjištění tedy nelze jejich současný vzájemný vztah, byť se jedná o vztah přátelský, považovat za vztah podřaditelný § 15a odst. 2 písm. a) ZPC, neboť na území nežijí jako druh a družka, tzn. v trvalém partnerském vztahu.“

Na základě uvedeného žalovaná uzavřela: „V daném případě tak není pochyb o tom, že odvolatel nesplňuje podmínku stanovenou § 15a ZPC a jeho žádosti o povolení k přechodnému pobytu proto nelze vyhovět. Ministerstvo vnitra postupovalo v souladu s platnými právními předpisy, když předmětnou žádost zamítlo dle § 87e odst. 1 písm. e) ZPC.“

F.

Napadené rozhodnutí není odůvodněno v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí není zřejmé, co konkrétně žalobce a jeho bývalá manželka ve svých výpovědích uvedli, a proč je nutno jejich jednotlivá tvrzení ve prospěch trvalého partnerského vztahu posoudit v neprospěch žalobce. Zaujala-li žalovaná názor, že se v případě žalobce a jeho bývalé manželky nejedná o trvalý partnerský vztah, bylo nutné tento závěr řádně odůvodnit, tzn. odůvodnit, proč vztah mezi žalobcem a jeho bývalou manželkou nelze posoudit jako trvalý partnerský vztah, navzdory tomu, jak jej žalobce a jeho bývalá manželka popsali. Ačkoliv žalovaná uvedla, že je pro splnění podmínky stanovené v § 15a odst. 2 písm. b) ZPC při posouzení trvalosti partnerského vztahu nutno zohlednit zejména povahu, pevnost a trvalost tohoto vztahu, neučinila tak. V odůvodnění napadeného rozhodnutí posoudila ve prospěch závěru, že mezi žalobcem a jeho bývalou manželkou není trvalý partnerský vztah, z kontextu vytržené části výpovědi obou. Povinností žalované však bylo, vypořádat se s tvrzením žalobce a s obsahem výpovědi jeho bývalé manželky a uvést v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečné důvody, které by byly způsobilé vyvrátit tvrzení žalobce o existenci trvalého partnerského vztahu s jeho bývalou manželkou ve smyslu § 15a odst. 2 písm. b) ZPC. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí však nejsou ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu zřejmé úvahy, kterými se žalovaná řídila při hodnocení podkladů pro rozhodnutí a jak se vypořádala s tvrzeními žalobce.

Žalovaná učinila závěr, že se mezi žalobcem a jeho bývalou manželkou nejedná „o trvalé partnerské soužití ve smyslu druh - družka, ale o vztah, který je založen na společné minulosti, tj. na předchozím manželském soužití a výchově jejich dvou, dnes již zletilých, dětí“. Žalovaná tak povahu vztahu mezi žalobcem a jeho bývalou manželkou posuzovala toliko v porovnání se vztahem druh a družka, a to včetně zjišťování intimního vztahu mezi nimi. Jak lze dovodit s odůvodnění napadeného rozhodnutí posuzovala vztah žalobce a jeho bývalé manželky optikou, že by měl trvalý partnerský vztah, jak jej má na mysli § 15a odst. 2 písm. b) ZPC, být buď vztahem druh – družka nebo vztahem směřujícím k uzavření manželství. Takto omezený rozsah posouzení vztahu mezi dvěma osobami není dostačující. Při posouzení trvalého partnerského vztahu je třeba zohlednit širší okruh možností takového vztahu, neboť je třeba respektovat, jakým způsobem se vztahy mezi dvěma osobami vyvíjejí,

respektovat, že je v každém věkovém období života chápán trvalý partnerský vztah jinak a nemusí záviset na intimním soužití dvou osob. V případě, že by žalobce a jeho bývalá manželka uzavřeli manželství, pokud by to bylo třeba k získání pobytového oprávnění žalobce, jak uvedla bývalá manželka žalobce, není vyloučeno, že by žili dál ve vztahu, v jakém žijí nyní, přesto by tento pro ně zřejmě formální akt vyloučil, aby bylo zjišťováno, zda se intimně stýkají. Pojmenovala-li žalovaná povahu vztahu mezi žalobcem a jeho bývalou manželkou, když uvedla, že se jedná „o vztah, který je založen na společné minulosti, tj. na předchozím manželském soužití a výchově jejich dvou, dnes již zletilých, dětí“, pak neodůvodnila, proč nelze takový vztah podřadit pod partnerský vztah, resp. trvalý partnerský vztah, jak jej má na mysli § 15a odst. 2 písm. b) ZPC. Dle názoru soudu je nutno přistupovat k hodnocení, zda se v konkrétním případě jedná o trvalý partnerský vztah ve smyslu § 15a odst. 2 písm. b) ZPC zcela individuálně a hodnotit povahu, pevnost a intenzitu takového konkrétního vztahu, jak stanoví uvedené zákonné ustanovení. To se v daném případě nestalo.

Žalovaná se v rozporu s § 89 odst. 2 správního řádu vůbec nezabývala posouzením, zda žije žalobce s bývalou manželkou ve společné domácnosti, tedy další nutnou podmínkou stanovenou v § 15a odst. 2 písm. b) ZPC, ačkoliv žalobce v odvolání zpochybňoval závěry prvostupňového správního orgánu, který konstatoval, že žalobce a jeho bývalá manželka spolu nežijí ve společné domácnosti. Rovněž v případě této podmínky je nutno posoudit všechna tvrzení žalobce, vycházet z výpovědi bývalé manželky žalobce, vycházet z povahy trvalého partnerského vztahu, jak jej posoudí v rámci příštího rozhodování žalovaná, a následně v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu vyčerpávajícím způsobem odůvodnit závěr o splnění, či nesplnění této podmínky.

V souladu s § 89 odst. 2 správního řádu je nutno rovněž posoudit způsob, jakým se s nesplněním podmínek § 15a odst. 2 písm. b) ZPC žalobcem vypořádal prvostupňový správní orgán. Soud v té souvislosti připomíná, že prvostupňové rozhodnutí a rozhodnutí odvolacího správního orgánu jsou z pohledu správního soudnictví jeden celek.

K přiměřenosti rozhodnutí žalovaná uvedla: „S ohledem na obsah podaného odvolání Komise uvádí, že v případě zamítnutí žádosti dle § 87e odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců zákon neukládá Ministerstvu vnitra povinnost zabývat se přiměřeností svého rozhodnutí z hlediska jeho dopadu do soukromého nebo rodinného života cizince, resp. mu neumožňuje, aby k těmto okolnostem přihlíželo. Takovou povinnost má pouze v zákonem stanovených případech, kterým však posuzovaný případ není.“ Uvedený závěr žalované není správný. Soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3.6.2016, čj. 5 Azs 83/2015-31, kde se uvádí: „Závěrem stěžovatel brojí proti tomu, že správní orgány neposoudily souladnost svých rozhodnutí s § 174a zákona o pobytu cizinců. V tomto ohledu je třeba korigovat názor krajského soudu, který uvedl, že posuzování přiměřenosti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení přechodného pobytu z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života žadatele má své místo pouze tehdy, jedná-li se o důvod zamítnutí žádosti podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Jak ovšem připomněl zdejší soud v rozsudku ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015-30, „obecně se na hodnocení dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince pro případ neudělení povolení k pobytu nekladou tak vysoké nároky jako při rozhodování o jeho zrušení. (...) Byť obecně nejsou dopady rozhodnutí, jímž se neuděluje pobytové oprávnění, tak intenzivní, jako v případě

správního vyhoštění či zrušení pobytového oprávnění, vždy je třeba přiměřenost těchto méně závažných následků zkoumat s ohledem na konkrétní dopady do sféry cizince a jeho rodiny.” Posouzení přiměřenosti z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života žadatele tedy má být prováděno i v případě rozhodnutí o zamítnutí žádosti povolení přechodného pobytu, byť méně přísně než v těch rozhodnutích, kde je výslovně požadováno. Krajský soud tedy nemá pravdu, že je vyloučeno, leda by šlo o důvod zamítnutí žádosti podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.“ Žalovaná proto pochybila, když se přiměřeností rozhodnutí nezabývala. Námitka nedostatečného posouzení dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce je tak důvodná.

Závěr

Na základě výše uvedeného dospěl soud k závěru, že je žaloba důvodná. Zrušil proto rozhodnutí žalovaného podle § 78 odst. 1 s.ř.s. pro vady řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, spočívající v tom, že napadené rozhodnutí není odůvodněno v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu. Podle § 78 odst. 4 s.ř.s. soud vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém je žalovaný podle § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem vysloveným soudem ve zrušujícím rozsudku.

VI. Náklady řízení

Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto mu soud přiznal podle § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku za žalobu, odměně advokáta stanovené podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen advokátní tarif) a náhradě cestovních výdajů advokáta. Zástupce žalobce, advokát, je plátcem daně z přidané hodnoty, proto se podle § 57 odst. 2 s.ř.s. odměna za zastupování zvyšuje o DPH vypočtenou podle zákona č. 235/2004 Sb. za použití sazby platné v době rozhodnutí soudu, tj. 21 %.

Sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního činí podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 advokátního tarifu 3.100 Kč a podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku 300 Kč.

Odměna advokáta sestává ze 3 úkonů právní služby, a to za jeden úkon podle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu (převzetí a příprava věci), jeden úkon podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu (podání žaloby) a jeden úkon podle § 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu (účast na jednání soudu dne , tj. včetně paušální částky 10.200 Kč. DPH z této částky činí 2.142 Kč. Odměna advokáta tak činí 12.342 Kč.

K odměně advokáta byly připočteny 4.000 Kč za zaplacené soudní poplatky, a to za žalobu 3.000 Kč podle položky 18 bod 2. písm. a) Sazebníku poplatků, přílohy zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, a za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě 1.000 Kč podle položky 20 Sazebníku poplatků, kterému bylo vyhověno.

Náklady řízení tak činí 16.342 Kč. K plnění byla podle § 64 s.ř.s. k § 160 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. s ohledem na technické možnosti žalovaného správního orgánu stanovena třicetidenní lhůta, platební místo bylo podle § 64 s.ř.s. k § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. stanoveno k rukám zástupce žalobce, advokáta.

P o u ě n í : **Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.**

V Plzni dne 7. listopadu 2017

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: L. K.